

Дамян Дамянов

Самота

Все чакам някой да ме навести,
да ми потропа денем, пък и нощем
и да ми каже тихичко: „Прости,
забравих те... Ти жив ли си все още?“
Все чакам... Но напразно! Само тя
все още ме спохожда, зла и страшна,
така наречената „Майка Самота“.
И като кучка по вратата дращи.
А беше време, кьорав и сакат
на моята трапеза пи и яде,
бездомен спа на моя твърд креват...
Събуди се. И първи ме предаде.
Какво да му се сърдя? И с уста
от люта злост защо да го проклинам?
От времето на Юда и Христа
предателството е било поминък.
Все чакам... Никой... Ни дявол, ни бог...
И само репей с азбука от вятър
вратата ми изписва с некролог:
„Живя, но се помина с Добротата!“...

КРАЙ

© 1993 Дамян Дамянов

Сканиране, разпознаване и редакция: Борис Борисов, 2008

Набиране: Мартин Митов

Публикация

Дамян Дамянов, *Още съм жив*. ИК „Христо Ботев“, С. 1993. ISBN 953-445-114-5

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8525>]